

Sygn. akt V CSK 402/17

## POSTANOWIENIE

Dnia 26 stycznia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z powództwa "M." S.A. w Z.

przeciwko S. K.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 26 stycznia 2018 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanego od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 11 kwietnia 2017 r., sygn. akt I ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i  
zasądza od skarżącego na rzecz powoda 2717 zł (dwa tysiące  
siedemset siedemnaście) tytułem zwrotu kosztów postępowania  
kasacyjnego.**

## UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną pozwanego S. K. od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 11 kwietnia 2017 r. Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparł na przesłankach uregulowanych w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 3 i 4 k.p.c. Przesłanki te nie zostały spełnione.

Skarżący zarzucił nieważność postępowania w pierwszej i drugiej instancji (związaną z zarzutem naruszenia art. 174 § 1 pkt 1 i § 2 w zw. z art. 379 pkt 2 i 5 oraz art. 96 k.p.c.) z uwagi na zawieszenie przez Sąd I Instancji postępowania jedynie w stosunku do zmarłego pozwanego T. J., mimo że ta okoliczność obligowała ten Sąd do zawieszenia postępowania w całości. To z kolei doprowadziło do dokonania ustaleń w sprawie również przy uwzględnieniu czynności procesowych podejmowanych przez pełnomocnika

pozwanego T. J., co przekraczało zakres umocowania tego pełnomocnika. Jak jednak prawidłowo wyjaśnił Sąd Apelacyjny, powołując się na treść art. 174 § 2 k.p.c., w wypadkach wymienionych w § 1 pkt 1 i 4 tego przepisu zawieszenie ma skutek od chwili zdarzeń, które je spowodowały. Pozwani S. K. i T. J. występowali w procesie po stronie biernej jako współnicy spółki cywilnej, nie było zatem podstaw do zawieszenia postępowania w całości na skutek śmierci jednego z pozwanych solidarnie. Zachodząca w niniejszej sprawie solidarność skutkuje po stronie pozwanych współuczestnictwem materialnym, które nie ma charakteru koniecznego ani jednolitego, więc nie zachodziła podstawa do zawieszenia postępowania w całości (zob. postanowienie SN z dnia 18 września 2013 r., sygn. akt V CNP 84/12, [www.sn.pl](http://www.sn.pl), postanowienie SN z dnia 17 stycznia 2003 r., sygn. akt I CK 109/02, OSNC 2004, nr 5, poz. 73, a także wyrok SN z dnia 14 kwietnia 2016 r., sygn. akt IV CSK 503/15 i postanowienie SN z dnia 7 marca 2008 r., sygn. akt III CZ 2/08, [www.sn.pl](http://www.sn.pl)).

Powołanie się na przesłankę uregulowaną w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności wyroku z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni. Skarżący zasadność tej przesłanki upatruje w zarzutach naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. oraz art. 382, art. 278 w zw. z art. 233 § 1 k.p.c. Zarzuty te i argumentacja z nimi związana sprowadzają się do niedopuszczalnej w postępowaniu kasacyjnym polemiki ze stanem faktycznym. Ustawodawca wyraźnie uregulował, że w postępowaniu kasacyjnym nie jest dopuszczalne powołanie nowych faktów i dowodów, a Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398<sup>13</sup> § 2 k.p.c.). Brak jest tym samym zasadnych argumentów, które miałyby wspierać tezę o rażącym naruszeniu prawa. skutkującym oczywistym uzasadnieniem skargi w ustalonym stanie faktycznym.

Wobec powyższego, na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c.

aw

jw